

Jedna z nich

Přeřízli kabely, jimiž měla Rosa spoutané nohy, a pak ji před sebou strkali mezi stromy. Do znečitlivělých nohou jí začala znovu proudit krev. Že ještě dokázala vůbec jít, byl skoro zázrak.

Po chvíli dorazili na mýtinu lemovanou vysokými duby a buky. Na okraji zasněžené louky stály se zapnutými reflektory dva nákladáky s nápisem *Mobile Lightning, Inc.*

Mezi nimi leželi ve sněhu čtyři teenageři, ruce i nohy spoutané a gumové míčky mezi zuby. Všichni měli na sobě několik vrstev roztrhaného a špinavého oblečení. V bílém světle vypadaly jejich vychrtlé obličejy ještě neduživěji. Feťáci, *junkies*, řekla by Rosa, kdyby si nebyla jistá, že Michele určitě klade důraz na zdravou kořist, aby se při lovu lidí nenakazil žloutenkou či HIV.

„To přece nemůžete myslet vážně,“ vyhrkla. „Uprostřed Manhattanu!“

Michele hleděl bez jakékoli známky soucitu na čtyři zajatce na zemi. „Nikdo je nepostrádá. Nikdo nás nevyruší.“

„Park je ale přece střežený! Jsou tu hlídači, procházejí tudy policajti, nad parkem létají helikoptéry...“ Viděla, jak se mu protáhly koutky a prohloubily důlky. „Kolik lidí jsi musel podplatit, abys tu mohl pořádat tenhle hnus?“

Byla to jen rétorická otázka, na kterou ani nečekala odpověď. Přesto řekl: „Všechno je legální. Pro správu parku se tu točí film. Policie má zvláštní oddělení, které je zodpovědné za uzávěru prostoru. Místo je ve velkém okruhu obšancované. Není to zrovna laciné, ale s nějakými náklady se holt počítat musí.“ Zašklebil se ještě víc. „Následujících pár hodin se nikdo nebude nad nějakým tím výkřikem pozastavovat – je to zkrátka součástí scénáře, který jsme dodali na příslušná místa.“

„Takže to není poprvé.“

„Máš ty vůbec představu, kolik filmů se v New Yorku natočí? Kaž-

dý den pracuje několik set filmových štábů někde ve městě. Jediné, co musíme, je podmáznout jednoho dva dohlážitelé z filmového úřadu, aby si dnes večer zašli na luxusní večeři místo toho, aby slídili tady.“

Zatímco mluvil, nedokázala odtrhnout pohled od těl na zemi. Zнала děti, jako byly tyhle, ve městě takových žily tisíce, možná desetitisíce. Spaly v domovních vchodech, zadních dvorcích, mezi lepenkovými krabicemi a kontejnery. Když je chytí policie, dostanou den dva teplé jídlo a někdy také, byť hodně zřídka, i místo v útulku. Nejpozději po týdnu se vracejí zpátky na ulici. Nikdo je nebude postrádat.

Byli to dva chlapi a dvě dívky, všichni k smrti vyděšení a promrzlí na kost. Nemohli ještě ve sněhu ležet moc dlouho, nejspíš je sem přivezli jedním z nákladáků.

Vně osvětleného prostranství stála další auta. Většina z nich parkovala s vypnutými světly a běžícím motorem mezi stromy. Uvnitř viděla mlhavé siluety, dvě tři v každém voze. Tu a tam zahlédla ve tmě světýlko hořící cigarety.

Vyhazovač, který chtěl před chvílí Rosu udeřit, je doprovodil na mýtinu. Michele mu dal znamení. Viděla, jak se k ní blížil s injekční stříkačkou v ruce, a tentokrát se nebránila. Vpíchl jí tenkou jehlu do zátylku. Kůži měla tak ledovou, že vpích skoro necítila.

Začaly se otvírat dveře od aut a hromadně vystupovali muži i ženy. Většina z nich měla na sobě i přes panující zimu jen župany. První Arkáďan, který vešel na osvětlenou plochu, už se skoro neovládal. Oči mu žhnuly jako šelmě a rty měl naběhlé, protože se mu už za nimi začal chrup přetvářet na tesáky. Ostatní nervózně přeshlapovali z nohy na nohu a pokoušeli se potlačit metamorfózu a vyčkat startovního výstřelu.

Michele pozoroval šelmy dosud skryté v lidské kůži se směsí pýchy a spokojenosti. Musel cítit, že se na něj Rosa dívá, protože se k ní náhle otočil a netrpělivě se zeptal: „Je tu ještě něco, cos mi chtěla říct?“

Vydržela jeho pohled bez mrknutí oka a odpověděla mu otázkou: „Pamatuješ si ještě na to?“